

Een handel in Chineesch Porselein, door Atbert H. Hart.

Het verhaal van een oplichter, die niet zoo slim was als hij dacht.

JOE Bevan, van beroep scharrelaar, valsche speler en wetsontduiker, liet zeven muntstukken van het Vereenigd Koninkrijk één voor één in de palm van zijn linkerhand glijden; toen smeet hij ze met een onderdrukten vloek op de wrakke tafel.

Kiddy, zijn vrouw lag naar hem te kijken, zich uittrekkend en heen en weer rollend op een schunnigen divan.

„Vijftien shilling” zij de man knorrig, maar met een accent dat niet in overeenstemming was met zijn omgeving.

„Alweer een slechte week, Kiddy; we zullen tot krasse maatregelen moeten overgaan, al is zandzakken vullen wel wat heel min voor menschen van ons intellectueel niveau. En in 't ergste geval moeten we tien dagen rondkomen met vijftien shilling.”

Het vrouwtje tuurde somber voor zich uit naar het vochtig geplekte behangsel.

„Waar ga je vanmorgen heen?” vroeg ze.

„Naar Sheridan of naar Jacobs of misschien naar allebei. Misschien, dat . . .”

„Niks gedaan met dat gaan naar Sheridan,” viel ze hem in de rede, „die is ons te slim af; dan kun je misschien een slag slaan bij dien lorrenjood, Jacobs, die is driekwart idioot, dus heb je allicht een kans, al is het maar, dat je van het een of ander zaakje hoort.”

Mijnheer Bevan liet een toestemmend geknor hooren, deed een paar stappen naar den gebarsten spiegel en keek peinzend naar zijn lange, slanke figuur. Zijn gezicht was gladgeschoren, zijn blauwe oogen stonden helder en hij was goed gekleed... van die dingen behoorden er twee tot onmisbare attributen van een man van zijn wel wat afwisselend bedrijf; over het geheel genomen kon hij tusschen de menschenmassa op straat wel doorgaan voor een ambtenaar, dokter of advocaat in goeden doen.

Hij nam een slappen hoed op, dien hij zorgvuldig op zijn hoofd zette.

„Zeg, wijfje, terwijl ik uit ben, moet jij eens probeeren op een of andere manier wat te leenen; je kunt nooit weten, misschien lukt het. Kijk den slager eens lief aan en belooft 'm om zonder mankeeren Dinsdag te betalen; nou, ik hoef je verder niks te zeggen; verleden keer had je je portemonnaie verloren, je weet wel, hij was uit je zak gevallen. Nou genoeg gepraat, tot straks.”

Hij liep haastig de kamer uit, na eerst vier zilverstukken van de tafel genomen te hebben.

Kiddy stond van den divan op en keek hem verstrooid na door het raam, terwijl hij uit het gezicht verdween in de richting van Deptford; ze leek zoo'n onschuldige klein meisje, zooals ze daar stond in haar dun wit blousje op een licht blauwen rok en met haar nuffige gelakte schoentjes; het meestal vroolijke kindergezichtje op zijn voordeelst uitkomend door het handig en flatteus gekapte dikke kastanjebruine haar; jong in jaren, evenals haar man, maar oud, heel oud in de boosheid van de wereld. Een paar seconden lang bleef ze zoo staan, keerde zich toen af van de ellendige glasruit, die diende om vluchtige stralen zonlicht binnen te laten; een venster even verduft door het sloppen-stof van de groote stad als het venster, waar af en toe stralen van waarheid hun weg vonden, door het armoede-vuil der ruiten heen, naar de verhorngede uithoeken van een meisjesziel. Er is dikwijls zooveel echt pathos in het lot van zoo'n meisjes-scharrelaarstertje. De cel maakt het glas niet schoon, ze maakt alleen de korst van vuil en stof die er op zit dikker en harder.

Joe Bevan liep haastig door en kwam weldra aan een soort van pandjeshuis in een smerige achterstraat waar hij achteloos binnenging, klaarblijkelijk bekend met de verborgenheden der localiteit.

Een smerige oude kerel met een jodenneus en een Turksche muts op zijn hoofd dook op van uit een smerigen achtergrond, zijn handen wrijvend alsof hij het koud had.

„Zoo, Mijnheer Bevan,” hijgde hij, „in lang niet het genoeg gehad u te zien, nietwaar?”

„Iets te kijken voor mij, Jacobs?” vroeg de scharrelaar kortaf, een cigaret opstekend.

De jood schuifelde dadelijk achteruit naar de andere kamer, waar Bevan hem volgde.

„Niet zoo heel veel dezen keer, mijnheer Bevan, een paar dingen maar; een paar dingen heb ik zeker. Kijk hier nou” — en wegduikend achter een meubel, eenigszins gelijkend op een op zijn kant gezette antieke kleerkast haalde de oude man een lijvig uitziend boekdeel, een gouden horloge en een vaas van eigenaardig model voor den dag.

„Kijk, hier hebt u een oud-Italiaansch werk over scheikunde; heel oud, ziet u, en in goede conditie; ik denk dat 't waard, is laat eens kijken, nou, voor u . . .”

„Daar heb ik niets aan”, snauwde Bevan, 't horloge opnemend, een erg gedeukt exemplaar van horlogemakerskunst.

„A . . . al Dat gouden horloge, hè?” ging de jood vol

zijn nog geen tien shilling per stuk waard. Laat me nog eens even dat horloge zien; dat boek en die pot zijn niets waard.

De Jood wreef over zijn stoppelbaardje, nog een beetje doorzagend over de bovennatuurlijke eigenschappen van het gedeukte uurwerk; maar Bevan was volstrekt niet van plan het te koopen; zijn gedachten waren vervuld van de versmade vaas. Om de aandacht van den verkooper daarvan af te leiden, onderzocht hij zorgvuldig het goud op den achterkant van het horloge, bood er een half pond voor, wat hij al een heel mooi bod noemde en hield eenige minuten lang een heftig over en weer gepraat over den prijs. De Jood zwoer, dat dertig shilling het allernaaste was, waarvoor hij het met mogelijkheid kon laten.

„Zeker vrindlief,” besloot de oude man zijn woordenvloed en de daarbij behorende kinematische gebaren, „je zou wel willen, dat ik je het ding voor een prikje gaf. Een paar uur geleden was Hunk Poole hier in den winkel en die bood me een pond en ik wou 't er hem niet voor laten; 't mechaniek, ziet u . . .”

„Genoeg, Jacobs; misschien kom ik 't morgen nog eens bekijken en misschien zeg ik dan vijftien shillings, maar geen penny meer, begrijp je. Tusschen vandaag en morgen kun je er nog eens over denken. Verder schijn je vandaag niets te hebben, dus ga ik maar; doe geen moeite, ik kom er wel uit.”

„Maar mijnheer Bevan,” begon de Jood weer, een laatste poging doende om iets kwijt te raken.

„Kijk, koop nou een van die dingen, dat boek bijvoorbeeld, ik zal 't je goedkoop geven, voor een schijntje hoor!”

„Ik heb niets aan die dingen, kerel. Wat moet ik nou doen met een boek over scheikunde. Die pot kan ik nog als ornament gebruiken, maar 't is erg grof werk. Ik kan overal fijn afgewerkte Birminghamse dingetjes krijgen.”

Toen met één been al in de andere kamer riep hij nog over zijn schouders heen:

„Nou, geef me die pot dan maar voor een halven dollar; zeg nou maar dadelijk ja of neen, ik heb geen plan om te pingelen.”

De oude man nam dadelijk de vaas op. „Goed,” zei hij, met een poging om te kijken of hij maar half voldaan was, en bracht het ding tot bij de deur. Bevan stond een van zijn zilverstukken af en snelde weg met zijn nieuw koopje. Maar toen hij buiten het gehoor was, grinnikte hij lustig.

Toen hij thuis zijn duistere zitkamer binnenwandelde, lag Kiddy genoegelijk te luieren in den armstoel, de kolommen der geheime correspondentie — de zogenaamde „agony column” der Engelsche bladen, waartoe o. a. verliefde parensoms hun toevlucht nemen om onder voorletters te correspondeeren — van een

morgenblad vluchtig doorlopend.

„Iets opgediept, Joe?” vroeg ze; toen, bemerkend wat haar man in zijn handen hield: „Wel allemachtig, wat heb je daar?”

Mijnheer Bevan zette zijn vrachtje zorgvuldig op de tafel en trok een stoel bij.

„Voor een halven dollar bij Jacobs. Ik heb zoo'n idee dat daar geld uit te slaan valt. Jacobs dacht, dat 't ding Japansch was, maar ik heb hem overtuigd, dat 't namaak is; in elk geval is 't imitatie, maar geen Japansch; 't is namaak Chineesch en heel oud Chineesch nog wel.”

Kiddy sloeg het eene been over het andere, zoodat een flink stuk blauwe kous te zien kwam.

„Ik heb je al gezegd, dat Jacobs een idioot is,” antwoordde ze kortaf, „en ik geloof, dat alle mannen eender zijn, jij zoo goed als de rest. Wat heb je in Godsnaam aan een ding dat alleen maar goed is om in een winkelkast te zetten, dat heb je immers gezien; verkoopen kun je 't niet. Dat is al heel slim hoor, om een halven dollar weg te smijten als we op zwart zaad zitten!”

Bevan wenkte haar naar zich toe.

„Kom eens hier, oudje. Dat heb ik allemaal al bedacht, en nog meer ook eer ik mijn duiten heb gegeven. Om te beginnen is het heelemaal niet in Birmingham gemaakt; 't is een copie van de antieke vazen van een heel oude dynastie; en 't is Chineesch werk, daar ben ik zeker van; en ten tweede is 't lang niet zoo makkelijk te zien, dat 't imitatie is als jij wel denkt. Ik wed tien tegen één,

PIETER TANJÉ 1706—1761.

De scheindeugd of de geveinsde droefheid, opengesneden ets naar Cornelis Troost. In het Album der Nederlandsche afdeling van de Leipziger tentoonstelling in lichtdruk gereproduceerd.

vuur door. „Een prachtig stuk werk. Ik zal 't u laten voor . . . voor twee pond; u kunt er zelf voor maken . . .”

„Gestolen, hè?”

De smerige oude kerel rolde met de oogen, trok zijn schouders op en spreidde zijn vingers uit als arendsklauwen.

„Nou, zeg, hoe zal ik het weten?”

De scharrelaar legde het horloge weer neer, alsof het hem verder niet aanging en draaide de vaas in zijn handen rond.

„Waar heb je dat ding gevonden?” vroeg hij haastig.

„Dat? . . . o, dat potje? Wel, een vrouw kwam er mee aandragen, beweerde, dat het al lang in de familie was geweest; haar vader had 't uit Japan meegebracht als jong matroos en . . .”

„De oude geschiedenis!” zei Bevan medelijdend, „altijd hetzelfde afgezaagde praatje; gek toch Jacobs, dat sommige lui zoo heelemaal geen fantasie hebben. Dit ding is uit Birmingham, dat zie je duidelijk. Je zou het op een mijl afstand kunnen herkennen.”

„O, dat weet ik niet, mijnheer Bevan. Ik vind dat het er uitziet als Japansch; heusch dat doet het . . . !”

„'t Is Birminghamsch fabrikaat, zeg ik je!” viel de jonge man kregel uit, „je zult me toch moeten toegeven, dat ik er een beetje verstand van heb. Maar zelfs al is 't uit Japan, dan is 't nog niets waard. En de zaak is, dat 't een aardig Birminghamse imitatie is van de bloemenvazen in de Japansche portieken, zooals je ze aan bijna alle groote huizen in Yokohama ziet. De origineele